

отъ тогава всѣка вечеръ до късни полунощи прѣпрочиташе дневника на своя милъ братъ.

Въ всѣка дума, въ всѣки редъ тя срѣщаше своя мисль; въ всѣко негово усѣщание тя долавяше свое. И когато прѣпрочиташе дневника, не че ѝ отлекваше на душата, а като че просвѣтваше нейната тѣга. Ана чувствуваше, че се възмогва, възраства нейната мисль и догаждаше, че тя я способна на такива полетявания, каквито може да стори душата само тогава, когато разбере суетата на живота.

Започнала да чете ниско, вглубено, тя се увличаше, захване съ гласъ и тогава ясно и съ вживяване се чуваха думитѣ:

I.

... «Срѣдъ ноць!

Вънъ дъждъ вали — студенъ есененъ дъждъ.

Задавенъ вихръ тамъ нѣгдѣ се обажда —

Сѣкашъ нѣкой плаче!

Вънъ тъмно е. Лампата ми едва — едва мъждука

Подъ тежкъ абажуръ.

Вънъ дъждъ вали на едри гѣсти капки

И чуватъ се като сѣщински прѣсти

стъклата да похлопватъ,

Нѣкой, сѣкашъ, припрѣно потрошва.

Отдавна вече полуноць минава,

А капкитѣ похлопватъ.

Тѣ тропатъ настойчиво. Сѣкашъ нѣкой вика.

Кой ли на душата страдна се далечъ провиква?

Тя никого сега не възчаква! И въ нищо не вѣрва.

Кой ли вика? —

— Никой.

Тѣй пусто е!

Наоколъ тѣй самотно!

•Въ потайна доба урисницитѣ само прѣброждатъ
тѣдѣва!»!

Ми шепнѣше нѣвга грижовво стара майка.

— И неволно, привикнала дѣсница повдига се

Съ кръсть челото благо да проясни; на душата
вѣра да укрѣпне.

На душата — безвѣрна сиротиня!